

Lőcsei Gabriella

A sas meg a sasfiók

Március tizenötödikére két rövid lélegzetű mű tévéjátékká formálásával emlékezett meg a televízió. Szabó Lőrinc *A szökevény* című írását és Krúdy Gyula *Zoltánkáját* a két főhős rokonsági foka révén kapcsolhatni csupán össze — Petőfi Sándor utolsó előtti napját eleveníti-idézi fel az egyik, és fiának, Zoltánnak szomorú vergődését a másik.

Irói hangvétélben, megformálásban és mondandóban azonban egymástól lényegesen különbözik a két mű. Romantikába hajló, érzelmes életrajz az egyik, Krúdyé, szimbolikusan szkeptikus sohajnyi írás a másik, Szabó Lőrincé. (A vesztett csata forrágatagában találkozik Petőfi a „néppel”, két öreggel, akik sem az ő nevét, sem Kossuthét nem ismerik, a forradalom számukra érdektelen.) Egyetlen tévéjátékká illeszteni őket merész vállalkozás még akkor is, ha ugyanaz a személy — Lukács Sándor — alakítja is a főszerepet, az apát az egyikben és kisszerű fiát a másikban. A művek hangulata törik meg, mondandójuk siklik ki egymás szomszédságában, egyik vagy a másik kárára.

A sas meg a sasfiókban a *Zoltánka* győzedelmeskedett végül *A szökevény* felett. A „sasfiók” *Zoltánka* szomorú drámáját tehette el szép emlékként *Hajdúfy* Miklós rendezését látva a néző. Szabó Lőrinc keserű hitetlensége elfelejtődött a tévéjáték végére. Pedig ez a keserű hitetlenség alighanem sokkalta izgalmasabb és fontosabb gondja kell hogy legyen a művészeteknek is, és a befogadóknak is. Már csak azért is, mert ez a költő, a közönségnek elkötelezett művész gondja, most és 1849-ben, míg a másik egy szánandó sorsu